

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/58/2025
Identifikačné číslo spisu:	8121011933
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Krč-Šebera
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8121011933.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a členov senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného npráp. T. H., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 26. mája 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného npráp. T. H. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. februára 2025, sp. zn. 11To/2/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného npráp. T. H. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej tiež „okresný súd“) zo 14. mája 2024, sp. zn. 33T/95/2021 bol obvinený npráp. T. H. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

-najmenej od mesiaca február 2019 do 10. augusta 2019 v rodinnom dome v T. P. č. XXX, okres L. a inde sa svojej, v tom čase manželke Z. H., nar. XX. T. XXXX opakovane vyhrážal takým spôsobom, že jej ublíži na zdraví a udrie ju, že ju zničí a nenájdu ju, pričom svoje výhražné slová čiastočne naplnil tým, že ju počas týchto vyhrážok chytal za ruky a za ramená, dňa 22. marca 2019 bezdôvodne na ňu kričal, pričom ju držal za ruky a zdvihol na ňu stoličku, avšak neudrel ju ňou, v bližšie neurčenom dni v mesiaci apríl 2019 jej povedal, že ju zabije, rozštvrtí a hodí ju psom a jej hlavu zakope a nikto mu to nikdy nedokáže, v bližšie neurčenom dni v mesiaci apríl 2019 jej povedal: „ty rakovino, ty nezhniješ, to ja ťa budem musieť fakt zabiť“, v bližšie neurčenom dni v mesiaci máj 2019 ju sotil do steny a udrel do ramena, v bližšie neurčenom dni v mesiaci jún 2019 po nej hodil vidličku, avšak ju netrafil a tá preletela cez sieťkové dvere a tiež v bližšie neurčenom dni v mesiaci jún 2019 po nej kričal, že ak ju udrie, tak bude pamätať, pričom ju držal za ruky, dňa 5. augusta 2019 jej poslal SMS správu, že ju nenávidí a ak ich stretne v meste, nech sa tešia a dňa 10. augusta 2019 v čase o 16.05 hod. sa jej vyhrážal zvýšeným agresívnym hlasom telefonicky slovami, že keď ju stretne niekde v meste alebo niekde alebo niekoho z jej rodiny, nech sa tešia a uvidí, čo sa stane, pričom následne toho istého dňa tieto vyhrážky telefonicky zopakoval aj Ing. Y. Y., bratovi Z. H., pričom tieto vyhrážky vzbudili u poškodenej Z. H. obavy, že ich

uskutoční, čím v nej svojím konaním vyvolal obavu o jej život a zdravie.

Okresný súd za tento trestný čin uložil obvinenému podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, peňažný trest vo výške 1.000,- Eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona okresný súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodenú Zuzanu Jurašekovú (ďalej tiež „poškodená“) odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Na podklade odvolania poškodenej a obvineného Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 26. februára 2025, sp. zn. 11To/2/2025, podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o odkázaní poškodenej s jej nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy na civilný proces a sám uložil obvinenému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenej Z. Y. nemajetkovú ujmu vo výške 1.000,- Eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku krajský súd odkázal poškodenú so zvyškom jej nároku na náhradu škody na civilný proces. Krajský súd súčasne podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech, prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Čurillu dovolanie, a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku. t. j. z dôvodu, že malo byť zásadne porušené právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], napadnuté rozhodnutie má byť založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], že dovolaním napadnuté rozhodnutie má byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku].

Úvodom svojho dovolania obvinený namietol nedostatky v odôvodnení rozhodnutí súdov, ktoré s poukazom na judikatúru má za nepreskúmateľné až za arbitrárne. Obvinený je toho názoru, že v odôvodnení má absentovať odpoveď, v čom súdy videli spojitosť medzi spôsobom spáchania jemu za vinu kladeného trestného činu a jeho následku, zavinenia a pohnútky. Majú byť „v podstate nepreskúmateľné“ úvahy krajského súdu ku znaku skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania v podobe „vzbudenia dôvodnej obavy“ a v tej súvislosti poukazoval na právno-teoretické východiská k pojmu vzbudenia dôvodnej obavy v duchu, že „pôsobenie vyhrážky ...musí byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z naplnenia vyhrážky“. Ako zásadne porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietol, že súdy v základnom trestnom konaní nemali vykonať dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, v dôsledku čoho mal byť nesprávne ustálený skutkový stav v podstatných okolnostiach. V tejto súvislosti poukázal na ním navrhovanú konfrontáciu medzi ním a poškodenou, ktorú súdy v základnom konaní odmietli vykonať. Podľa názoru obvineného, mali súdy v súvislosti s odmietnutím jeho návrhu na vykonanie konfrontácie, taktiež vziať v úvahu, že jeho vina mala byť ustálená len na podklade výpovede poškodenej. Konfrontácia s poškodenou garantuje jeho právo na obhajobu, bez ohľadu na argument odvolacieho súdu, že v súdnom konaní mal obvinený možnosť klásť poškodenej v rámci jej výsluchu otázky. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, obvinený namietol nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov súdmi v základnom konaní, ktoré malo byť vykonané v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a nesprávne hodnotenie dôkazov malo následne viesť k nesprávnemu právnomu posúdeniu jeho trestnej veci. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnom posúdením veci v dôsledku údajne nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, obvinený poukazoval na psychické problémy, traumy a iné zdravotné problémy poškodenej, ktoré podľa jeho názoru mali prameniť z manželských vzťahov a s tým spojeným rozvodom. Zároveň obvinený uviedol, že v konaní nemalo byť preukázané žiadnym dôkazom, že vyššie uvedené zdravotné problémy poškodenej by mali mať pôvod v správaní sa obvineného k poškodenej. Súdy podľa názoru obvineného, mali nesprávne vyhodnotiť vierohodnosť výpovede poškodenej, pričom v súčasnosti sú ich spoločné deti zverené do jeho starostlivosti. Hodnotenie vykonaných dôkazov je potrebné chápať v „kontexte matrimoniálnych problémov“ prameniacych z mimomanželského pomeru obvineného, rozvodového konania, ako aj boja strán o maloleté deti.

Obvinený sa ďalej domáhal hodnotenia vykonaných dôkazov v kontexte časových súvislostí, a to s ohľadom na opustenie domácnosti poškodenou 05. júla 2019, podanie návrhu na vydanie neodkladného opatrenia na zverenie detí do výchovy 08. augusta 2019, podanie trestného oznámenia poškodenou 19. augusta 2019, pričom právne podania pred podaním samotného trestného oznámenia poškodenou, nemajú obsahovať okolnosti uvádzané v trestnom oznámení. Obvinený následne určitým spôsobom bagatelizoval jeho správanie sa k poškodenej, keď nepopieral napäté vzťahy, averziu k poškodenej, a naopak tvrdil, že poškodená mala byť verbálne agresívna, vulgárna, používať urážlivé, ponižujúce a provokujúce vyjadrenia na jeho adresu. Popiera konanie, z ktorého „by bolo možné vyvodit’ obavu z uskutočnenia nejakej hrozby“ a dôvodil, že poškodená neoznámila jeho vyjadrenia na jej adresu bezprostredne po ich uskutočnení, na podklade čoho obvinený spochybňoval akútnosť alebo realnosť údajných hrozieb z jeho strany. Súdy v základnom konaní sa mali „právne nekorektne“ vysporiadať s hodnotením dôkazu v podobe prepisu telefonického rozhovoru, medzi ním a poškodenou z 10. augusta 2019, keď podľa hodnotenia tohto dôkazu, sa tak nespráva žena, ktorá je slabšia a má obavu o svoj život a zdravie. Následne predostrel jeho hodnotenie vykonaných dôkazov, výpovede poškodenej, svedka Ing. Y. Y. a znaleckých posudkov. Záverom sa vyjadril, že krajský súd sa mal „odkloniť“ od inak ustálenej súdnej praxe v otázke prezumpcie nevinu a pri zásade „in dubio pro reo“.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, zrušil rozsudok krajského súdu a krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa prostredníctvom svojho splnomocnenca JUDr. Mareka Tkáča, písomne vyjadrila poškodená. Táto nesúhlasí s tvrdeniami dovolateľa, že rozhodnutia súdov majú byť nepreskúmateľne alebo arbitrárne odôvodnené. Podané dovolanie podľa jej názoru vychádza z odvolacích argumentov, pričom dovolateľ napáda hodnotenie dôkazov a ustálený skutkový stav, ignorujúc úpravu dovolacieho konania [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], v zmysle ktorej správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Poškodená má za to, že v trestnej veci obvineného bol riadne zistený skutkový stav. Dôvodmi uvádzanými dovolateľom nie je podľa jej názoru naplnený žiaden dovolací dôvod, nakoľko zjavne smerujú proti hodnoteniu dôkazov. Poškodená v súčasnosti pracuje, riadne sa stará o svoje deti a navrhla, aby dovolací súd odmietol dovolanie obvineného.

Na vyjadrenie poškodenej k dovolaniu obvineného reagoval obvinený tak, že on trvá na podanom dovolaní a žiada, aby o ňom rozhodol dovolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Po preskúmaní veci najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie obvineného npráp. T. H. je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V prvom rade je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené len k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Jednotlivé dovolacie

dôvody, ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú zákonom dané taxatívne, teda formou uzavretého výpočtu, pričom z hľadiska obsahu, dôvody dovolania [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie. Dôvody dovolania sú teda užšie a striktne obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota a nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

V neposlednom rade dovolacie konanie má viacero charakteristických znakov, ktorými sa výrazne odlišuje od konania odvolacieho, keď napr. zákon v prípade dovolaní podaných obvinenými vyžaduje, aby pred podaním dovolania využili riadne opravné prostriedky (bližšie viď § 372 ods. 1 Trestného poriadku) alebo zákon nepripúšťa otváranie určitého okruhu právnych otázok, ak boli už skôr známe a neboli namietané najneskôr v odvolacom konaní (bližšie viď § 371 ods. 4 Trestného poriadku). Dovolanie taktiež nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie tohto ustanovenia je totiž zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu „zásadným“ spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom.

Pokiaľ obvinený vo svojom dovolaní namietal nedostatky v odôvodnení rozhodnutí súdov v podobe údajnej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, tak uvedenú námietku dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú. Rozhodnutia súdov zo základného trestného konania z pohľadu ich odôvodnenia tvoria jeden celok a v danom prípade krajský súd výrazne doplnil odôvodnenie súdu prvého stupňa a reagoval na argumentáciu obvineného z odvolacieho konania tak, že v súhrne rozhodnutia súdov v trestnej veci obvineného, nemožno pokladať za arbitrárne, svojvoľné, ani za nepreskúmateľné, pretože závery súdov o vine obvineného vyplývajú z konkrétnych dôkazov a zrozumiteľného hodnotenia vykonaných dôkazov. Bližšie s ohľadom na obvineným vytýkanú chybu ku znakom skutkovej podstaty „dôvodnej obavy...z vyhrážok“, dovolací súd poukazuje na stranu 19, piaty odsek až na stranu 20, druhý odsek písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu. Krajský súd v týchto častiach veľmi zrozumiteľne uviedol, že dôvodnosť obavy z vyhrážok poškodenej posudzoval v kontexte zhoršených manželských vzťahov po odhalení nevery obvineného, nielen izolovane, iba s ohľadom na obsah vyslovených slov v určitom čase, ale sa zaoberal vážnosťou mienenia vyhrážok obvineným a z nej vyplývajúcej dôvodnej obavy poškodenej, a to v širšom rámci s ohľadom na ďalšie konanie a prejavy správania obvineného voči poškodenej.

Pokiaľ obvinený ako zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, namietal nevykonanie ním navrhovaného dôkazu v podobe vykonania konfrontácie s poškodenou, dovolací súd k tejto námietke dodáva, že nie je povinnosťou súdu vykonať každý dôkaz navrhovaný stranou trestného konania, ale je jeho povinnosťou na dôkazný návrh reagovať (bližšie pozri R 116/2014). V danom prípade krajský súd reagoval a doplnil odôvodnenie odmietnutia návrhu

obvineného na vykonanie konfrontácie s poškodenou ako návrhu nadbytočného (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), pretože v predmetnom konaní zabezpečenými dôkazmi bolo možné vysloviť jednoznačný a nepochybný záver o vine (strana 14, druhý odsek rozsudku krajského súdu).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý obvinený formálne namietol, je potrebné konštatovať, že vo vzťahu k tomuto dôvodu obvinený bližšie nekonkretizoval žiadne chyby, a preto sa dovolací súd k tomuto dôvodu bližšie nevyjadruje.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá prináleží iba ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky. Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozsudku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007-II, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou odvolacieho konania.

Pokiaľ obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu pomerne rozsiahlo namietal a poukazoval na údajné nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov a z neho vyvodzoval naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak dovolací súd konštatuje, že túto námietku obvineného nemožno akceptovať (pozri R 57/2007-II). V dovolacom konaní súd nemôže na podklade dovolania obvineného skúmať, meniť správnosť a úplnosť zistenia skutkového stavu, resp. preskúmať správnosť hodnotenia vykonaných dôkazov, z čoho vyplýva, že ani obvinený nemôže s úspechom namietat, že mal byť v dôsledku nesprávneho hodnotenia dôkazov nesprávne, či neúplne zistený skutkový stav. V dovolacom konaní môže nesprávnosť zistenia skutkového stavu namietat iba minister spravodlivosti (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku). V neposlednom rade, keďže obvinený opakovane svoju argumentáciu z odvolacieho konania, odkazuje dovolací súd na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý reagoval v nie zanedbateľnej miere a zrozumiteľným spôsobom na uhly pohľadu obhajoby na hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nenapĺňa ani obvineným namietaný odklon súdov od doterajšieho ponímania zásady prezumpcie nevinoty a zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Tento dovolací dôvod neslúži na preskúmavanie správnosti zistenia skutkového stavu alebo preskúmavanie správnosti hodnotenia dôkazov, na podklade ktorých bol súdmi ustálený skutkový stav v základnom konaní.

Vzhľadom na to, že obvinený vytýkanými chybami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody, ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.